

Arrest

nr. 78 922 van 10 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEMEERSSEMAN, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 april 2011 en heeft zich op 18 april 2011 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 mei 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 26 september 2011 en 8 december 2011.

1.3. Op 17 januari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 17 januari 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Soennitisch Arabier, afkomstig uit Al Nasseriya (Zuid-Irak). U bezit de Iraakse nationaliteit en woonde sinds uw geboorte op uw ouderlijk adres, gelegen in de Hay Al Arida (Nasseriya). Sinds 5 juni 2010 maakte u in de hoedanigheid van soldaat deel uit van het Iraakse leger, gelegerd in Nasseriyah. U werd gerekruteerd via het stammensysteem en ging na een opleiding van 45 dagen aan de slag bij Faush (Bataljon) Al Gharraf. Samen met uw collega's stond u sindsdien aan een controlepost in voor de controle van voertuigen die de stad in en uit reden. Op 25 maart 2011 controleerde u aan de controlepost twee wagens waarin zes personen zaten. Omwille van bezit van bembommen en wapens werden de personen in kwestie – die lid van het Mehdi leger zouden zijn – door u en uw collega Abdul Aziz gearresteerd, om vervolgens aan uw overste overgedragen te worden. Op 26 maart 2011, de dag na de arrestatie, werd uw huis echter beschoten, naar u vermoedt door leden van het Mehdi leger. U zelf vluchtte weg naar een vriend. Nadat uw familie een dreigbrief had gevonden, verhuisden jullie allemaal naar Omul Sbah, een dorp in de omgeving van Nasseriyah. Twee dagen later werden er ook drie namen op de muur van jullie woning in Nasseriyah geschreven. Omdat u enerzijds schrik had gedood te worden en anderzijds van desertie vreesde beschuldigd te worden, besloot u op 27 maart 2011 Irak te verlaten. Per vliegtuig reisde u van Bagdad (Irak) naar Istanbul (Turkije), alwaar u van 1 april 2011 tot 9 april 2011 verbleef. Nadien vertrok u per vrachtwagen naar België, alwaar u uiteindelijk aankwam op 17 april 2011. Daags nadien, op 18 april 2011, vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw identiteit legde u uw Iraakse identiteitskaart neer, uitgereikt op 11 maart 2007 te Ur, alsook een kopie van uw Iraaks nationaliteitsbewijs. Ter staving van uw asielrelaas legde u uw originele legerbadge neer, afgegeven op 1 augustus 2010, alsook de dreigbrief die u op 26 maart 2011 ontving.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient vermeld te worden dat u uw verklaringen aangaande uw werk bij het Iraakse leger onvoldoende aannemelijk wist te maken. U legde op bepaalde punten immers vage, ongerijmde en tegenstrijdige verklaringen af – waardoor ernstig kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid ervan. Zo is het ondermeer bevreemdend dat u nog in juni 2010 via het stammensysteem gerekruteerd zou zijn. Deze rekruteringswijze werd inderdaad ook in Zuid-Irak enkele jaren geleden op grote schaal toegepast – in het kader van de gezamenlijke Amerikaans-Iraakse strijd tegen het alom aanwezige sektarisch geweld – maar nam na de wapenstilstand die het Mehdi leger in 2008 afkondigde echter drastisch af. Dit terzijde sprak u zichzelf ook tegen door de eerste maal te verklaren dat jullie met 66 clanleden toetraden tot het leger (Gehoorverslag CGVS, 26 september 2011, p. 11), terwijl u tijdens het tweede gehoor beweerde dat jullie met 55 à 60 mensen de opleiding volgden, waarvan slechts zes personen afkomstig uit uw clan (Gehoorverslag CGVS, 8 december 2011, p. 3). Voorts blijkt u op zich ook een heel beperkte kennis te hebben van het Iraakse leger – u wist immers niet hoe het Iraakse leger is gestructureerd of uit welke personen de legerleiding juist bestond, en kende slechts enkele van de belangrijkste Iraakse legerbasissen (Gehoorverslag CGVS, 8 december 2011, p. 7). Daarnaast bleef u ook zeer vaag aangaande de structuur van de 10de Firqa (Divisie) – waartoe uw Faush behoorde. Zo stelde u herhaaldelijk dat de 10de Firqa slechts uit één Liwa (Brigade) bestond, met name Liwa 40 (Gehoorverslag CGVS, 8 december 2011, p. 5); terwijl uit de op het Commissariaat-Generaal beschikbare objectieve informatie – waarvan een kopie in bijlage aan uw administratief dossier werd gevoegd – duidelijk blijkt dat de 10de Firqa uit vier verschillende Liwa bestaat (Gehoorverslag CGVS, 8 december 2011, p. 15). Voorts beweerde u dat er naast Camp Talil – waar u uw opleiding volgde – geen andere basissen van de 10de Firqa van het Iraakse leger in de provincie Thi Qar waren, terwijl uit voornoemde informatie – waarmee u bovendien geconfronteerd werd (Gehoorverslag CGVS, 8 december 2011, p. 15) – blijkt dat er weldegelijk nog een andere legerbasis was (Camp Ur). Gelet op dit alles kan dan ook maar weinig geloof gehecht worden aan uw bewering van juni 2010 tot mei 2011 als soldaat deel te hebben uitgemaakt van het Iraakse leger. Deze vaststelling wordt bovendien nog versterkt door het feit dat de door u neergelegde legerbadge verschillende vormelijke gebreken vertoont. Zo staat er vooreerst 'Iraqi Ministry of Devance' in plaats van 'Iraqi Ministry of Defense' op te lezen, en blijkt ook uit de door de Belgische Federale Politie afgeleverde authenticatie dat de badge in kwestie niet overeenstemt met de beschikbare documentatie en dus mogelijks een vervalsing betreft.

Voorts dient opgemerkt te worden dat gezien uw werk als soldaat bij het Iraakse leger totaal ongeloofwaardig is (cfr. supra), er ook aan de door u aangehaalde problemen – namelijk dat u ten gevolge van een door u verrichte arrestatie door het Mehdi leger met de dood bedreigd wordt –

allesbehalve geloof kan gehecht worden. Bovendien dient ook aangehaald te worden dat zelfs indien uw werk als soldaat geloofwaardig was geweest, quod non, er alsnog enkele elementen zijn die de waarachtigheid van uw verklaringen ondermijnen. Zo verklaarde u tijdens uw beider horen op het Commissariaat-Generaal dat de arrestatie op 25 maart 2011 (in de ochtend) plaats vond en dat uw huis de volgende ochtend, met name op 26 maart 2011, beschoten werd (Gehoorverslag CGVS, 26 september 2011, pp. 13; 16; Gehoorverslag CGVS, 8 december 2011, p. 14). Op uw gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde u echter dat de arrestatie zich op 25 maart 2011 (in de ochtend) voordeed en dat het schietincident nog dezelfde dag plaats vond (Vragenlijst CGVS, p. 3). Voorts is het maar weinig aannemelijk – indien u de arrestatie in kwestie daadwerkelijk zou verricht hebben – dat u hoegenaamd geen enkel idee hebt van de identiteit van de door u gearresteerde personen. Uw bewering dat u dit niet weet daar uw collega Abdul Aziz hun identiteitskaart controleerde (Gehoorverslag CGVS, 8 december 2011, p. 9) en jullie de gearresteerden meteen overdroegen aan uw overste (Gehoorverslag CGVS, 8 december 2011, p. 10), is in dit verband geen afdoende verklaring, te meer uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat jullie op voorhand reeds uitvoerig gebriefd waren (Gehoorverslag CGVS, 8 december 2011, pp. 9-10). Daarnaast is het ook opmerkelijk dat u beweert niet te weten wat er nadien met de gearresteerde personen gebeurd is (Gehoorverslag CGVS, 8 december 2011, p. 10). Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-Generaal vermoedde u dat ze veroordeeld werden – al wist u dit niet met zekerheid te zeggen (Gehoorverslag CGVS, 8 december 2011, p. 10) – terwijl u tijdens het eerste gesprek nochtans liet optekenen dat de personen in kwestie reeds veroordeeld waren (Gehoorverslag CGVS, 26 september 2011, p. 17). Tot slot dient – ongeacht wat er van het voorgaande ook zij – nog opgemerkt worden dat het uiterst merkwaardig is dat u uw broer Ahmed – met wie u nog contact had – niet vroeg om bijkomende informatie aangaande de identiteit en/of veroordeling van de gearresteerde personen (Gehoorverslag CGVS, 8 december 2011, p. 13). Dat het niet meer belangrijk is daar u reeds vertrokken bent (Gehoorverslag CGVS, 8 december 2011, p. 13), getuigt bovendien van een desinteresse die niet te verenigen valt met een gegrond vrees voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin.

Wat betreft uw verklaring dat het Mehdi leger u na de door u aangehaalde arrestatie ook viseerde omdat u Soenniet bent (Gehoorverslag CGVS, 26 september 2011, pp. 17-18; Gehoorverslag CGVS, 8 december 2011, p. 12), kan eveneens opgemerkt te worden dat zelfs indien uw werk als soldaat geloofwaardig was geweest, quod non, er alsnog enkele elementen zijn die de waarachtigheid van deze verklaring ondermijnen. Vooreerst is het – zelfs indien bepaalde personen binnen het Iraakse leger zouden samenwerken met het Mehdi leger (Gehoorverslag CGVS, 26 september 2011, p. 18; Gehoorverslag CGVS, 8 december 2011, p. 12) – eerder onwaarschijnlijk dat het Mehdi leger reeds dezelfde avond van de arrestatie of de morgen nadien (cfr. supra) op de hoogte was van uw identiteit en het feit dat u Soenniet bent. Voorts sprak u zich tijdens beide horen op het Commissariaat-Generaal ook flagrant tegen in verband met uw collega Abdul Aziz. Zo stelde u de eerste keer dat enkel u gevisieerd werd – omdat u Soenniet bent – en dat u niet wist of uw collega ook problemen had gekregen (Gehoorverslag CGVS, 26 september 2011, pp. 17-18); terwijl u tijdens het tweede gehoor verklaarde dat Abdul Aziz ook op de vlucht is (Gehoorverslag CGVS, 8 december 2011, pp. 12-13). Indien dit laatste effectief klopt, is uw bovenstaande bewering – met name dat u als Soenniet gevisieerd werd – zeker ongeloofwaardig, daar u aangaf dat Abdul Aziz Sjiit is (Gehoorverslag CGVS, 26 september 2011, p. 17; Gehoorverslag CGVS, 8 december 2011, p. 13).

Tot slot dient nog vermeld worden dat u uw bijkomend asielmotief – met name uw bewering als zou u in het geval van een terugkeer naar Irak gestraft worden omdat u onwettig van het werk afwezig bent (desertie) – enkel lijkt te baseren op vermoedens (Gehoorverslag CGVS, 26 september 2011, pp. 16; 19; Gehoorverslag CGVS, 8 december 2011, p. 16). Op geen enkel ogenblik wist u voorgaande bewering aan de hand van concrete elementen of bewijsstukken hard te maken.

Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat naast de toekenning van een beschermingsstatus op basis van Conventiegerelateerde motieven, een Iraakse asielzoeker eventueel de subsidiaire beschermingsstatus kan krijgen in de zin van artikel 48/4§2 c van de Vreemdelingenwet. Het is evenwel niet zo dat de subsidiaire beschermingsstatus aan elke Irakees wordt toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidstoestand in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat de veiligheidstoestand regionaal erg verschillend is. De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich duidelijk aftekende vanaf mei 2008, bleef ook doorgaan in 2009, 2010 en 2011. De geografische spreiding van het geweld en het daarbij horende risico voor burgers is echter regionaal nog steeds erg verschillend. In de zuidelijke provincies, waaronder Thi Qar, is de veiligheidssituatie erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten laag. Bovendien blijkt uit door CEDOCA geraadpleegde bronnen en literatuur dat de veiligheidssituatie in

vergelijking met 2010 relatief stabiel en ongewijzigd is gebleven in Zuid-Irak (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 30 november 2011). Voorts hebben ook de terreurgroepen en extremistische bewegingen die actief zijn in de regio nu veel minder slagkracht dan in het verleden en zijn er in 2011 weinig noemenswaardige aanslagen gepleegd in Zuid-Irak.

Zelfs het UNHCR adviseerde reeds in april 2009 om voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis te maken en riep sindsdien niet op tot het bieden van een complementaire vorm van bescherming op basis van herkomst uit Zuid-Irak (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en "Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers" van juli 2010).

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is het Commissariaat-Generaal bijgevolg tot de conclusie gekomen dat er actueel in Zuid-Irak geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48, §2 c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een verhoogd individueel risico om het slachtoffer van willekeurig geweld.

De door u neergelegde documenten veranderen op zich niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, bevestigen louter uw identiteit en nationaliteit, welke in deze beslissing niet betwist worden. De bewijskracht van de door u neergelegde legerbadge werd hierboven reeds besproken. De door u neergelegde dreigbrief kan de waarachtigheid van de door u aangehaalde feiten evenmin bewijzen daar deze brief door eender wie, op basis van uw verklaringen, opgesteld kon worden. Tot slot wordt de bewijskracht van de dreigbrief ook ondermijnd daar er aangaande de authenticiteit van uw legerbadge reeds twijfels bestaan en uit de op het Commissariaat-Generaal beschikbare informatie – waarvan een kopie in bijlage aan uw administratief dossier werd gevoegd – duidelijk blijkt dat dergelijke documenten in Irak gemakkelijk op de illegale markt te verkrijgen zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven te ontkrachten.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, en het gelijkheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat de subsidiaire bescherming dient beoordeeld te worden op basis van recente feitelijke gegevens in het land van herkomst en de veiligheidssituatie in geheel Irak niet als stabiel beschouwd kan worden en Irak niet valt op te splitsen in veilige en niet-veilige regio's en schijnbare stabiliteit onvoldoende is om de subsidiaire bescherming te weigeren.

Aan het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd: vier krantenartikels en een verslag van Refworld van 2 januari 2012.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij zijn verklaringen aangaande zijn werk bij het Iraakse leger onvoldoende aannemelijk wist te maken, zoals omstandig wordt toegelicht, (ii) aan de door hem aangehaalde problemen allesbehalve geloof kan worden gehecht, (iii) zelfs indien zijn werk als soldaat geloofwaardig was geweest, er nog enkele elementen zijn die de waarachtigheid van zijn verklaringen ondermijnen, (iv) hij zijn bijkomend asielmotief, met name desertie, enkel lijkt te baseren op vermoedens en (v) na grondige analyse van de beschikbare informatie het Commissariaat-generaal tot de conclusie komt dat er actueel in Zuid-Irak geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de vreemdelingenwet.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens

eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.5. Verzoeker verklaart te worden vervolgd omdat hij een aantal verdachten heeft gearresteerd in de uitoefening van zijn functie als militair. De geloofwaardigheid van zijn beweerde werkzaamheden als militair wordt echter op fundamentele wijze ondergraven door de militaire kaart die hij neerlegde (administratief dossier, stuk 22; stuk 23: authenticatie Federale Politie). Verzoeker verklaarde dat de door hem neergelegde legerbadge een tijdelijke badge is die iedere soldaat krijgt waarmee hij zijn loon uitbetaald krijgt en dat een bewijs is dat hij soldaat is (CGVS gehoor, p. 8). Echter uit het onderzoek van de Federale Politie blijkt dat dit document niet overeenstemt met de persoonlijke documentatie en dat het document volledig in inkjet geprint werd inclusief de stempel. De Engelstalige versie van deze kaart vertoont bovendien een dermate frappante spellingsfout dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de bewering dat het een tijdelijke badge is waarmee verzoeker bewijst dat hij soldaat is en dat deze badge daadwerkelijk door de Iraakse autoriteiten zou zijn afgeleverd. Zo staat op deze kaart "*Minstry of Devance*" in plaats van "*Ministry of Defense*".

Derhalve wordt aan dit document geen enkele objectieve bewijswaarde toegekend als bewijs van verzoekers profiel als soldaat. Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De Commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat in casu het geval. Tot slot wijst de Raad er nog op dat bij verwerping van voorgebrachte bewijsstukken de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet moet aantonen dat ze vals zijn, en dat het volstaat duidelijk aan te geven waarom ze naar zijn oordeel onvoldoende bewijskracht bezitten.

2.6. Dat verzoeker slechts negen maanden actief werkzaam was in het leger waardoor hij geen uitgebreide informatie kan geven over het leger en zijn eigen 'firqa' (divisie) kan niet overtuigen. Immers, dat hij als jonge soldaat geen gedetailleerde kennis heeft van de structuur van het leger kan nog worden aangenomen, doch zijn korte tewerkstelling kan geen verklaring of verschoning bieden voor de vaststelling dat hij over zijn eigen 'firqa' 10 zeer vaag blijft en niet weet dat de 10de 'firqa' uit 4 'liwa' (brigade) bestaat en er naast Camp Talil, waar hij zijn opleiding zou hebben gevolgd, ook nog de legerbasis Camp Ur in dezelfde provincie een basis is, waar de 10de 'firqa' gekazerneerd is. Dat verzoeker veel andere vragen heeft beantwoord over zijn opleiding en zijn tewerkstelling binnen het Iraakse leger kan deze vaststellingen die betrekking hebben op zijn eigen 'firqa', mede in aanmerking genomen dat hij geen objectief bewijs van zijn dienst bij het leger voorlegt, niet in een ander daglicht plaatsen, en doet besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij tewerkgesteld was als soldaat bij de 10de 'firqa'.

2.7. Verzoeker legde bovendien incoherente verklaringen af omtrent zijn concrete problemen. Waar verzoeker zijn incoherente verklaring met betrekking tot de datum waarop het schietincident zou hebben plaatsgevonden wijt aan het gehoor bij de Dienst Vreemdelingen en hij er op wijst dat hij tijdens de twee interviews bij het Commissariaat-generaal twee keer heeft verklaard dat het schietincident op 26 maart was, stelt de Raad vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingen het volgende verklaarde, waarna hij de verklaring ondertekende na voorlezing: "*Op 25/3/2011 kwamen twee wagens (...) Het was 5u 's morgens. (...) We arresteerden hen allemaal. 's Avonds op dezelfde dag kwam een groep mannen naar*

mijn huis. Ik vluchtte langs de achterkant van mijn huis. De dag erna kreeg ik een dreigbrief. Ik ben gevlucht uit Irak (...)" (verklaring DVZ stuk 19, p. 3). Bij het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker "Op 25 maart was dat voorval en de dag daarop zijn ze bij mij thuis geweest met dreigbrief en beschietingen" en "Wanneer vond dat incident juist plaats? 26 maart 2011. (...) Dit incident vond plaats op 25 maart 2010(lees: 2011). De volgende dag, op 26 maart werd u bedreigd. Vertel hier eens over. Ja, op die dag werd ons huis beschoten, ik was toen thuis. Ik heb dat gehoord en dan ben ik gevlucht van daar uit. En dan na de beschieting hebben ze een brief achtergelaten voor mij." (CGVS gehoor I, 17; CGVS II, p. 9 en 11). De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar drie keer dezelfde datum aangeeft van de arrestatie, namelijk 25 maart 2011, in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift voorhoudt, doch dat blijkens zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken de mannen dezelfde dag zijn gekomen, namelijk 25 maart 2011 's avonds en tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal de mannen pas de volgende dag zouden zijn gekomen om het huis te beschieten, met name 26 maart 2011, waarna hij wegluchtte.

2.8. Voorts is het weinig aannemelijk dat verzoeker geen enkele naam zou kennen van de zes personen die zij zouden hebben aangehouden. Zelfs al controleerde zijn kompaan de identiteit van de zes arrestanten dan nog kan verwacht worden dat verzoeker als jonge soldaat, aanwezig bij een dergelijke arrestatie van zes terroristen in het bezit van bembommen, enige interesse toont en weet wie zij hebben aangehouden, temeer hij beweert dat de arrestatie van deze zes mannen de bedreiging van al-Mehdi tot gevolg had. Dat zij onmiddellijk werden overgedragen aan de officier wijzigt niets aan het feit dat, indien de vervolgingsfeiten op enige waarheid zouden berusten, verzoeker wel de nodige stappen zou hebben ondernomen om na te gaan wie zij concreet in de boeien hadden geslagen, vermits hij op die manier iets meer te weten zou kunnen komen over de personen die hem en zijn familie zouden hebben bedreigd. Redelijkerwijs kan bovendien worden aangenomen dat hij zich, alvorens de drastische beslissing te nemen op 27 maart 2011 om het land te ontvluchten, eventueel via zijn oversten, bij justitie of bij de rechtbank die de zaak behandelde, zou hebben geïnformeerd omtrent zijn belagers. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816; RvS 12 januari 2005, nr. 139.148). De vlucht uit het land van herkomst is dermate fundamenteel en ingrijpend is, dat van de asielzoeker dan ook kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van de belangrijkste elementen van zijn vrees voor vervolging alvorens hij het land van herkomst ontvlucht. De vaststelling dat verzoeker nog altijd niets weet over de personen die hij heeft aangehouden, hij ook niet weet of andere collega's werden bedreigd en geïnterviewd en hij zich beperkt tot de bewering dat ook zijn collega A. gevlucht is, kan dan ook niet worden aangenomen. Dat hij heeft nagelaten zich te informeren omtrent de kern van zijn asielrelaas getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas. Aangezien verzoeker zijn profiel van militair bewijst aan de hand van objectieve bewijzen en hij ook niet aantoonbaar vervolgd te worden door al-Mehdi omwille van de arrestatie van zes van hun leden, kan ook niet worden aangenomen dat hij door al-Mehdi wordt geïnterviewd en vervolgd omwille van het feit dat hij soenniet is. De neergelegde documenten vermogen niet de teloorgegangene geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen. De militaire kaart werd reeds hoger besproken. De dreigbrief kan door eenieder, om het even waar en om het even wanneer kan zijn opgesteld. De herkomst van dit document kan dan ook onmogelijk worden nagegaan. Verzoekers identiteitsdocumenten tonen slechts zijn identiteit en afkomst aan dewelke *in casu* niet worden betwist.

2.9. In de mate verzoeker nog beweert dat hij vervolging vreest door de Iraakse autoriteiten omwille van desertie wijst de Raad erop dat hij zijn profiel van militair niet aannemelijk maakt zodat hij ook geen vervolging wegens desertie aantoonbaar. Overigens dient ook hier te worden vastgesteld dat verzoeker zeer vaag bleef en dat indien zijn bewering op enige waarheid zou steunen hij over deze desertie wel meer informatie zou kunnen verstrekken, wat niet het geval is.

2.10. Wanneer er zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, bestaat er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève te toetsen.

2.11. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat, gelet op het voorgaande, kan worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker meent dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en stelt dat de informatie in die richtlijnen van het UNHCR die dateren van 2009 en juli 2010 niet kunnen opgenomen worden, gelet op het woelig en onstabiele karakter van de veiligheidssituatie in geheel Irak, gaat hij voorbij aan de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, met name Subject Related Briefing "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" van 30 november 2011. Waar hij beweert dat de veiligheidssituatie in Zuid-Irak niet zo stabiel is als verweerder voorhoudt, negeert hij de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onder andere blijkt, dat het aantal incidenten waarbij burgers betrokken zijn geweest als slachtoffer van geweld zeer laag is in de provincie Thi-Qar, de provincie waar verzoeker vandaan komt, het doelwit van deze kleinschalige aanslagen hoofdzakelijk de Amerikaanse konvooien en personen die behoren tot het Amerikaanse Provincial Reconstruction Team is en de enige meldingen van onrust in 2011 meldingen zijn van sociale onrust waarbij burgers demonstreren om betere basisvoorzieningen (SRB, p. 17-18). Verzoeker ontkracht de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt om tot zijn besluit te komen dat actueel geen sprake is voor een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet niet, noch toont hij aan dat de commissaris-generaal daaruit de verkeerde conclusies heeft getrokken door de verwijzing naar en het louter citeren van een aantal krantenartikels over de veiligheidstoestand in Zuid Irak. De vaststellingen dat het subsidiair beschermingsstatus nog niet werd ingetrokken bij personen afkomstig uit Zuid-Irak en uit informatie blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in geheel Irak in 2011 gestegen is toont nog niet aan dat er in Zuid Irak een toestand heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar de betrokken provincie, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS